

af Præmisserne og Konklusionen. Præmisserne lyde saadan: Efterdi N. N. har forsyndet sig paa den og den Maade osv., — kendes det for Ret, at han skal indsættes eller hensættes, og derpaa kommer Konklusionen: Thi kendes for Ret: N. N. kan hensættes eller indsættes. Men i dette Tilfælde lyde Præmisserne saaledes: Du N. N. findes skyldig i voldeligt Overfald, og derfor skal du have den og den Straf paa Vand og Brød, men hvis du havde gjort dig skyldig i noget andet, som du slet ikke har gjort dig skyldig i, skulde du have faaet dig en rigtig god Dragt Prygl. Hvis en dansk Dommer kendte saaledes for Ret, og denne Dom, hvad den nok blev, blev appelleret til Overretten og Højesteret, vilde Højesteret — det ved det ærede Medlem for Viborg — udtale en meget skarp Misbilligelse af den Behandling, der var bleven brugt af Underinstansen. Det er heller ikke let at vide, hvorfor den højtærede Justitsminister oplæste dette Referat af den engelske Dom. Ligesom overfor det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), som i det hele taget overfor Mænd, der ere begavede med Muttervits og slagfærdig Ordføring, er det ofte vanskeligt at se, hvad der er Spøg, og hvad der er Alvor. For ikke ret længe siden hørte vi et Ordskifte mellem Justitsministeren og det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), hvor den ærede Justitsminister bebrejdede Folketingsmanden, at han ikke fremmede og stod paa den almindelige Valgrets Interesser. Det kunde af os andre kun forstaaes som en Spøg, og jeg antager ogsaa, at den højtærede Justitsminister mente, det var Spøg. Men dette Eksempel, som den højtærede Justitsminister anførte, maa jo ogsaa være Spøg. Thi Kvintessensen af det hele er, at hvis vi flytte den engelske Dommer over til Danmark og lade ham spille med i Behandlingen af dette Lovforslag, kan det ikke være skjult for en eneste, at hans Ord ramme fuldstændig ved Siden af, efterdi dette Lovforslag slet ikke nævner Legemsstraf for Røveri. Hvad skal saa en Dommer sige en saadan frygtelig Dumhed for: Hvis du havde begaaet Røveri, skulde du have faaet en ordentlig Dragt Prygl, og hvorfor skal den ærede Justitsminister fremkomme med et Eksempel,

der viser enten det modsatte af, hvad den skulde vise, eller ogsaa slet ingen Ting.

Da jeg ikke ønsker at føre Sagen ind i et alt for livligt Ordskifte — jeg ønsker, vi skulle bevare en saglig Alvor i disse Ting — skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger, med det Forbehold selvfølgelig, inden Sagen indlades til Dom, at komme igen, hvis jeg maatte anse det for fornødent.

Men jeg skal gentage min Anmodning til de ærede Medlemmer om at lægge sig paa Sinde, at denne Sag er en meget vigtig Sag, og det er en Sag, der kommer til at sætte et Præg paa hele Nationen, og meget ondt vilde det gøre mig, om det skulde hænde, at den danske Bonde skulde svigte her, som han svigtede i 1866, da der ogsaa blev sat et Præg paa os, som vi ikke siden kunde være bekendt.

Berntsen: Jeg er enig i, hvad der blev sagt i Gaar, at denne Sag egentlig er uddebatteret. Der fremhæves kun meget faa ny Synspunkter, og jeg tror ikke, at vi, selv om vi holde nok saa mange og lange Foredrag, egentlig omvende hinanden. Med andre Ord, Sagen er egentlig moden til, at vi gaa til Afstemning. I Fjor havde jeg gentagne Gange Lejlighed til at fremsætte min Opfattelse af den foreliggende Sag, og jeg kan derfor i Dag fatte mig kort, idet jeg kun har til Hensigt at knytte nogle Bemærkninger til enkelte af de under de foregaaende Dages Debat fremkomne Udtalelser.

Det kan ikke nægtes, at der fra denne Lovs Modstanderes Side er brugt adskillige stærke, til Tider ret voldsomme Udtryk. Der er sagt, at man ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag satte en Skamplet paa den danske Lovgivning — det er jo meget haarde og stærke Ord. Der er sagt, at man ved Vedtagelsen af denne Lov viser, at man i kulturel Henseende ikke staar paa Højde med andre civiliserede Folk. Der er sagt, at man ved Vedtagelse af denne Lov risikerede sit gode Omdømme hos andre civiliserede Nationer. Det forekommer mig, at disse Udtryk vise, at man er kommen vel højt op. Jeg henstiller, at vi blive ved Jorden og tage denne Sag ganske nøgternt, saaledes som den foreligger. Og Sagen er da ganske